

PETRA
MACHOVÁ

DRAČÍ MĚSTO

Dračí
město
I

HOST

DRAČÍ MĚSTO

PETRA
MACHOVÁ

**PETRA
MACHOVÁ**

**DRAČÍ
MĚSTO**

BRNO 2018

GAYIAS

ATTONER

Hadí hory

Tysa

Hory Veturia

Indris

Sabedor

Svobodná města

Veturia

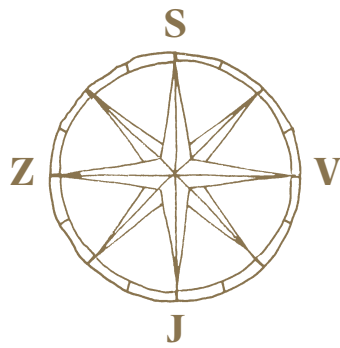
Augamar

Nativis

Veturin poloos

ATTIGER

ZARNA

Muroqova
čtvrť

Aigenova
čtvrť

Skladiště
zásob

Centrální lovců

Vodopád

Malé
náměstí

Centrální
knihovna

Sídlo
strážců

Terasy s obchody

Reshaqova
čtvrť

Centrum
kurzů

Sídlo krále

Hodovní
síň

Saeveřina
čtvrť

Cukrárna
Dračí vejce

Reshaqovo
náměstí

Man

Hlavní
vchod

Gerehova
čtvrť

Ošetrovatelská
stanice

Dračí
tesák

**Gayiasova
čtvrť**

**Mywina
čtvrť**

Vodopády

**Lavanina
čtvrť**

Chrám Lavany
a Gayiase

Chrám
Reshaqa

Vodopády

Zahrady

Lava

Zahrady

**Veturina
čtvrť**

**Maniřina
čtvrť**

© Petra Machová, 2018

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-657-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-658-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-659-4 (Formát MobiPocket)

Prolog

Dračí křídla na chvíli zakryla srpek měsíce. Nikdo si toho nevšiml, lidé už dávno spali v postelích za zataženými závěsy, někdo se zapnutou televizí, jiný s převrženou lahví vína, z níž na koberec vytékaly rudé kapky. Ve stínech prázdných ulic se ještěři, potomci Věčného ohně, snadno skryli. Nic jim nebránilo navštěvovat bary, kde kvetla lichva, tančily spoře oděné ženy nebo se tam pila krev, která způsobovala euforii i závislost. Ještěři nejenže jako lidé vypadali, ale také podléhali stejným neřestem.

Do baru U Modré šupiny vpadl opilý muž. Chvíli vrávoral na prahu, jako by nevěděl, kam to vešel, mžoural napříč zaprášeným lokálem, až konečně našel, co hledal. Výčep. Pousmál se, švihl šupinatým ocasem a odhalil tesáky. Nebyl člověkem o nic víc než vousatý barman, který

čepoval nejlevnější quan ve městě, často ředěný. Nikdo si však nestěžoval, pokud ho obsluhovaly lidské společnosti.

Opilec opatrně vykročil, rozhlížel se krhavýma očima, jako by každou chvíli čekal nůž do zad. Oblečení měl zválené a místy flekaté. Na podobné existence tu byli zvyklí, a tak mu nikdo nevěnoval pozornost. Modrá šupina sídlila na kraji Brna v Kramnické ulici, kam by žádný slušný člověk obvykle nezavítal. Nedoléhal sem ani hluk aut z hlavní silnice.

Zatímco se štangasti věnovali kartám, hře v kostky nebo tichým rozčileným hovorům, vše sledoval cizí, v plášti zahalený muž. Byl nevýslovně znechucen. Kam až byla jeho rasa schopná zajít – snížit se na úroveň lidí, potácet se na hranici přičetnosti. Jak odporné. Když cizinec upil ze svého půllitru, zpod kápě mu zasvítily šedé oči. Doufal, že právě nespatriil kontakt, na který čekal už nejméně hodinu.

Jenže opilec si jeho pohledu všiml a zamířil k němu. S heknutím se usadil vedle zahaleného cizince a usmál se na něj. Měl bílé zuby. *Podivné*, zarazil se muž v kápi. Vzápětí nakrčil nos v očekávání zápachu alkoholu a zatauchlé moči, ale ke svému překvapení nic neucítil. Opilec sice vypadal, jako by právě vylezl ze škarpy, dokonce i vlasy mu trčely do všech stran, nicméně krom jeho vlastního pachu na něm nic dalšího neulpělo.

Cizinec se zavrtěl, náhle nejistý, jestli opravdu nenarazil na kontakt – mohl se přece jen maskovat jako on sám. Ačkoli hnědý plášť s kápi nebyl nejlepším převlečkem, musel stačit. Toto město navštívil poprvé a nehodlal se tu zdržovat déle, než bude nutné. Neměl rád lidi – páchli, byli slabí, ovladatelní a neustále na něco mysleli. Ano, jejich myšlenky cizinci vadily nejvíce, dokud nedorazil do Modré šupiny. Zdejší majitel zdi náležitě odstínil, a tak si každý návštěvník mohl oddechnout.

„Hej, prodáváte tu krev? Cokoli s krví?“ vyštěkl na barmana opilý muž a vytrhl tak cizince z myšlenek.

Barman nakrčil husté obočí. „Mám jediné srnčí, říznutou quanem.“

„To nestačí. Potřebuju co nejčistší!“

Cizinec viděl v životě už mnohé věci a ihned mu došlo, kdo to sedí vedle něj. Žádný kontakt, prachspřstý závislák na lidské krvi.

Odvrátil se, aby si znovu prohlédl lokál, ale nikoho podezřelého neviděl. Už tu seděl dlouho a jeho čas byl drahý. Jenže se musel dozvědět víc, musel přijít na způsob, jak ze situace vyváznout s neporušeným hrdlem. Svět se měnil každým dnem, lidé sílili a jeho vlastní rasa byla zahrnuta do kouta, sotva přežívala. Jejich tradice mizely, protože bylo nebezpečné je dodržovat. Ještěří potlačovali svou přirozenost. Muž si uvědomoval, že za to mohou rozhodnutí jeho předků. Kdyby se jen tak dlouho neskrývali, kdyby vzali Rhesu do svých rukou už před staletími, vše mohlo být jinak.

Pak ho však kontaktoval muž, který si říkal Drak, a ukázal mu, že ještě není pozdě, že našel způsob, jak ještěří rasu pozvednout. A tím ho měl v hrsti. Cizinec obdržel pouze náznaky a spekulace, ale dnes chtěl z Draka vyrazit víc. Měl před sebou ještě století života a hodlal ho využít naplno. Těšil se, až bude doma oslavován jako zachránce.

„Zbláznil ses? Lidskou nevedu, ještě by mi to tu zavřeli,“ pronikla k cizinci hádka. „Koukej zmizet, ty prašivče!“ Barman cenil tesáky a hrozivě vrčel. Na odhalených předloktích se mu objevily šedé pruhy. Každého obyčejného ještěře by to vyděsilo k smrti, ale závislý vůbec nevnímal, že provokuje jednoho z Černých. Lokál na jednu podezřele ztichl, štamgasti zpozorněli, zvědaví, jestli se barman do opilce zakousne.

„No slyšels to?“ prohodil muž směrem k cizinci. „Se ke mně chová, jako bych byl nějaký prašivej člověk.“

Muž v kápi mlčel a upíjel quan. Nemohl se dočkat, až z toho pajzlu vypadne. Možná by si měl najít vlastní cestu, ostatně jako vždy. Usmál se pro sebe. On, Ostrý meč, pokaždé dosáhl, čeho chtěl – stačila mu jen vytrvalost, informace a správné načasování.

„Hele, fajn, tak mi dejte tu srnčí,“ nedal se odbýt opilec.

Barman zkrřížil pruhované paže na hrudi. „Máš vůbec čím platit? Beru všechno kromě zarnských kreditů.“

„Tady kámoš mě pozve, že jo?“ obrátil se muž k cizinci. „Drakovi by to udělalo radost.“

Ostrý meč na chvíli ztuhl. V putyce, kde čepuje jeden z Černých, nebylo moudré dávat najevo strach nebo překvapení. Dráždilo je to k nepřičetnosti.

Hodil na pult stříbrný arg. „Dejte mu ji do quanu, třeba konečně zavře hubu.“

Drak si opravdu uměl vybrat spojence. Cizinec čekal, že mu muž řekne víc, že ho zavede za svým pánem, ale on jen spokojeně upíjel. Musel se značně ovládat, aby z něj informace nedostal násilím.

Po chvíli si závislý odříhl. „Měl jsem lepší, v Tajném městě quan pořádně píše. Tohle je břevka.“

„Možná bys neměl chlastat tolik krve, otupuje smysly.“ Ostrý meč stěží potlačil nevrlý tón. Ten muž znal Draka. „Nevěděl jsem, že se Zarně ještě tak říká.“

„Dávno ne, aspoň ne tady. Ale já se narodil daleko na severu. Celej život mě tahali za fusekli, to ti říkám. Balamutili mě, že bájný město přepychu neexistuje, že musím akorát tak lovit zvěř, sbírat kořínky a vydělávat kůže.“ Odfrkl si a dlouze se napil. Cizinec čekal, co z něj ještě vypadne, ale Drakův nohsled mlčel.

„Zatímco teď si žiješ jako král,“ podotkl Ostrý meč výsměšně. Rozhodl se, že dopije a vypadne. Na takové hry neměl náladu ani čas. Sice pochyboval o tom, co by se mohl dozvědět, ale bylo pod jeho úroveň bavit se tu s takovou špínou. Ať si Drak zaměštnává mrchožrouty a Černé ještěry, on má vlastní poskoky.

„No jasně, hotovej ráj, kámo,“ plácl muž cizince do ramene. Vzápětí měl ruku zkroucenou za zády a ostří na krku.

„Ještě jednou na mě sáhneš a poznáš, jak pečlivě mám nabroušenou dýku,“ sykl mu do ucha Ostrý meč, šedé oči ostré jako ocel. Klidně by ho zabil, ať Drak pozná, že on je ještěr, se kterým je nutno počítat.

„Hele klid, vážně jsem tím nic nemyslel. Drak má zpoždění, chápeš. Stříbřáci mu dělaj dusno.“

„Tak poslal krysu, aby mi dělala společnost?“

„Každej jinej by tu byl jako pěst na oko.“

Ostrý meč zavrčel a pustil ho. „Odcházím. Vyříd' Drakovi, že mám vlastní metody, jak dosáhnout svého.“

„Počkej, zabije mě, když tě tu nezdržím.“

Ostrý meč pozvedl obočí. „A to by mě mělo zajímat?“

„Myslím, že mělo,“ ozvalo se za jeho zády. Zvučný hlas musel patřit Drakovi. Ostrý meč si o něm zjistil, že sice není vynikající bojovník, ale jazyk má ostrý jako břitva. Dokázal přesvědčit masu jedinou procítěnou řečí.

„Torm jen dělal, co umí nejlíp, nech ho být. Pokud tvůj zájem trvá, čeká nás práce, Ostrý meči.“

Muž s plavým knírem pokynul cizinci, aby ho následoval. Na rozdíl od ostatních štamgastů na sobě měl tmavou košili a jeho ocas, který se ani nenamáhal zakrýt, pokrývaly černé šupiny. Ostrý meč se zarazil a v duchu pronesl modlitbu k Reshaqovi, jakkoli byl předtím stařečným, protože při setkání s Černými šlo vždy o život.

Torma po několika hodinách z Modré šupiny vyhodili. Vyčerpaně se opřel o venkovní stěnu. Drak mu slíbil lidskou krev, ale ne dnes. U všech bohů, jak to má vydržet?

Městu vládla tichá chladná noc, oranžová světla ho bodala do očí a všudypřítomný prach ho nutil ke kašli. Úkol splnil, ale jeho žízeň rostla. Nedalo se to vydržet. Bodala ho v mysli, tělo měl celé v křeči a rty rozkousané od ostrých zubů. Toulal se ulicemi a hledal kořist. Věděl, že jen kousek odtud je klub plný mladých lidí. Opilých a nepozorných. Krvavá mlha mu zastřela mysl jako tolikrát předtím. Chtěl znovu prožít extázi pocitů a silné energie, kterou mu mohla poskytnout jen lidská krev. Krev tvora plného emocí.

Po chvíli zavětril jemnou vůni, okořeněnou strachem. Celý se rozechvěl – patřila dívce. Vyděšené a vyčerpané. Aby nezpůsobil hluk, vylezl po stěně nejbližšího domu. Prsty mu samy přilnuly k omítce, jako každému ještě-roví. Chvilí kořist pozoroval ze střechy a jedinou myšlenkou zapudil muže, který ji hledal. Torm ji chtěl pro sebe. Vznášela se kolem ní lákavá aura strachu, což přervalo poslední nitky jeho sebeovládání. Ne nadarmo byla lidská krev pro ještěry tabu.

Vycenil zuby a skočil na nicnetušící kořist choulící se u popelnic. Tentokrát neprijde nazmar ani kapka.

Když Ostrý meč opouštěl Modrou šupinu, měl hodně o čem přemýšlet. Drak mu nabízel budoucnost ještěří

rasy, záleželo jen na tom, co je Ostrý meč ochotný obětovat pro cíl, pro větší moc. Pořádně to zamíchalo s jeho vlastními plány. Zamyšleně procházel tichými ulicemi, bezděčně míjel bezdomovce, opilce spící ve škarpách a vypadal přitom jen jako další člověk v tmavém plášti. Moc dobře si uvědomoval, že se ocitl ve vysoké hře, kde každý tah mohl být smrtelný.

Právě hledal vhodné místo pro vzlet, když vtom si všiml Torma. Už se nepotácel, ne, číhal a věřil. Vzápětí vyšplhal po stěně starého domu. Jeho chování se zdálo Ostrému meči podezřelé, a tak ho sledoval. Po několika krocích mu vítr přinesl pach lidské ženy zjitřený štíplavým strachem. Sotva Ostrý meč došel k rohu, za nímž Torm zmizel, znechuceně zaklel. Bylo to ještě horší, než si myslel. Torm dívku napadl, zakousl se jí do hrdla a chlemtal krev jako divé zvíře. Bylo to nechutné. Níž už žádný ještěr klesnout nemohl.

„Jsi hanba našeho druhu, Torme,“ zasyčel Ostrý meč a odplívl si pod nohy. Torm se ho lekl natolik, že oběť pustil a utekl. Myslel si, že ho přistihl jeden ze Stříbrných šupin – měli právo zabít každého, kdo napadl člověka.

Ostrý meč měl na jazyku stovky urážek, ale místo toho se jen zběžně podíval na bezvědomou dívku. Ještě dýchala. Chvěly se jí prsty, třepotala se jí víčka a v ráně už se srážela krev. Torm jí musel do těla vpravit jed, jinak by na místě vykrvácela. Další známka toho, že se vůbec neovládal. Takoví jako on poškozují pověst potomků Věčného ohně.

Muž se ušklíbl, když si dívku prohlédl. Musel uznat, že je pěkná, což znamenalo, že přinejlepším skončí jako obsluha v baru, podobném Modré šupině, nebo v nevěstinci. Nejspíš ji ovšem sežere nějaká bestie, jen co Ostrý

meč vyletí z města. Pokrčil rameny a odešel. Koneckonců, v jeho očích byla stále jen člověk.

Dívka ležela v bezvědomí mezi popelnicemi, aniž jí někdo věnoval pozornost.

KAPITOLA 1

Jana

Stala se ze mě nestvůra. Utíkala jsem lesem a prodírala se křovisky, jako by mě honila hladová smečka vlků. Nevnímal jsem větvičky šlehající můj obličej ani slzy deroucí se na povrch. Napínala jsem svaly, ale stejně to nestačilo, nikdy to nebude stačit. Nemůžu utéct sama před sebou.

Už nejsem člověk... nejsem normální.

Pod nohy se mi pletl šupinatý ocas a řada ostnů na jeho hřbetě mi cupovala hnědé kalhoty. Snažila jsem se to nevnímat. Jako by nové části mého těla měly vlastní hlavu. Připadaly mi cizí. Děsivé. Běžela jsem pořád dál a neohlížela se. Jestli zastavím, všechno na mě dolehne, všechno to bude pravda!

Přeskočila jsem spadlý kmen stromu a při doskoku zavrávoral. Suché větvičky zakřupaly. Když jsem konečně

zase vyrazila vpřed, uvědomila jsem si, že vůbec nevím, kde jsem. Mraky nade mnou temněly. Slyšela jsem burácení hromů a ty barvy, které jsem viděla... bože, všechny mi připadaly tak ostré a nepřírozené.

Vzápětí jsem zakopla o kořen a upadla. Vykřikla jsem a narazila si už tak odřená kolena. Bezděky jsem zaryla rozechvělé prsty do hlíny a naplno se rozbrečela. Vítr se do mě nepříjemně opíral a cuchal mi vlasy. Bylo mi to jedno. Neslyšela jsem okolní zvěř ani žádné kroky. Klečela jsem ve zbytcích zetlelého listí úplně sama. Ztracená.

Chtělo se mi křičet, ale nedovolila jsem si to. Strach mě držel zpátky. Cítila jsem váhu kožnatých křídel na zádech a kdesi v koutu mysli si uvědomovala, že do lesa jsem musela doletět. Jak jsem vůbec přistála? Proto mám tak odřená kolena a lokty?

Rozedrané rty mi pulzovaly bolestí. Moje vzpomínky byly kluzké, zahalené mlhou zděšení. V mysli mi vytanul obraz, jak utíkám špatně osvětlenou uličkou, srdce mi buší jako splašené. Pak tlak tesáků na mém hrdle. Bolest. Silná paže drtící moji hrud' a horká dlaň, která mi tiskne ústa.

Lezavý vítr zesílil. Pronikl cáry mého oblečení a já se zachvěla. Nic už nikdy nebude jako dřív. Nevrátím se domů. Stala se ze mě stvůra.

Zírala jsem na tmavý vchod do klubu Doupě, který hlídal potetovaný vyhazovač, a najednou se mi nechtělo jít dovnitř. Vzpomněla jsem si, jak mě Viky jednou vzala do Šestého ráje a nedalo se tam hnout, natož dýchat. Vlasy mi načichly kouřem a na tričku se mi objevil flek, který nešel vyprat.

„Jani, tak pojď už,“ mávla na mě kamarádka a já si povzdychla. Měla pravdu, osmnáct je mi jen jednou za život a musím to pořádně oslavit. Ne si koupit knihu a zalézt do postele s horkou čokoládou. A Viky mě před týdnem konečně přemluvila.

„Už jsem byla v Doupěti dvakrát a je to tam boží. Máš přece ráda draky, ne?“

Tím si získala moji pozornost. Dokonce mi půjčila i něco na sebe. V černé sukni a fialovém upnutém topu jsem se necítila sama sebou, ale Viky tvrdila, že vypadám skvěle.

Doupě se zvenčí lišilo od Šestého ráje jediným detailem. Vyhazovač nekontroloval jen občanky, ale chtěl i pozvánku. Viky vylovila ze psaníčka dva rudé žetony a muž nám vzápětí otevřel dveře.

Viky na mě mrkla. „Mám je od Toma. Tady se mačkat nebudeme.“

Jasně, od koho jiného. Poslední týdny jsem neslyšela o ničem jiném, než co jí její nový objev zase koupil – zlatý prstýnek, kabelku, mobil.

Zarazila jsem se hned zkraje místnosti, když jsem spatřila výzdobu. Kolem sloupů, které podpíraly polovičnické patro, se jako hadi obtáčeli draci. Na stěnách se zlatě leskly saně s otevřenými chřtány. Podlahu tvořila dlažba ve tvaru šupin, a dokonce i obsluha za barem měla na odhalené kůži nalepené třpytivé šupiny. V ústech jim neonově zářily tesáky.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zasmála se Viky. „Věděla jsem, že se ti tu bude líbit.“

„Nemám slov.“

Dokonce i koktejly tu měly dračí názvy. Ohnivec, Dračí hvozď, Okřídlený sen a Zlaté vejce. Nikdo tu nekouřil. Vzduch voněl éterickými oleji a veškerá nervozita ze mě spadla. Jako by se uvnitř mě cosi poprvé v životě uvolnilo

a já byla přesně tam, kde mám být. Doma. Zmateně jsem zamrkala – divný pocit. A to jsem ještě nic nepila.

Viky mě dovedla ke kulatému stolu, kde seděli její přátelé. Kromě jednoho kluka už jsem je znala z dřívějšíka. Občas jsem s nimi chodívala hrát bowling.

„Ahoj, já jsem Radek,“ napřáhl ke mně ruku neznámý. Široce se na mě usmíval, jako by byl skutečně rád, že mě poznává.

„Ahoj. Jana,“ stiskla jsem nabízenou dlaň. Tváře mi zahořely, když se usmál ještě víc. Oči mu vesele jiskřily. Byl přesně můj typ, vysoký, s krátkými hnědými vlasy.

„Dnes slavíš, že? To musíme pořádně zapít.“

„Jo, to asi jo.“

„Ohnivce pro oslavenkyni!“ rozpřáhl ruce a ostatní zavýskli nadšením. Zakrátko mi ženská obsluha přinesla malou skleničku s rudooranžovou tekutinou. Slečna zapálila hladinu a já do sebe musela drink kopnout na ex. Rozkašlala jsem se, jak mě pánilo hrdlo. Ohnivec byl sakra silný.

„Všechno nejlepší!“ Ostatní zvedli koktejly v gestu připitku. Radek seděl vedle mě a kouzelně se usmíval. Zajímal se, jak se mi tu líbí, co studuju, odkud jsem. Sice se mi trochu točila hlava, ale pořád jsem byla při smyslech. Napadlo mě, že se mi Viky zase pokouší někoho dohodit. Po Liborovi, kterému jedna holka nestačila, mě seznamovala, kde se dalo. Prý abych mu ukázala, že mi neublížil, že taky můžu mít, koho chci. Bez šance. O nagelované šamponky opravdu nemám zájem. Radek však působil rozumně. Netančil opilý na stole a nevyřvával jako na lesy. Což mi předvedl jeden poděs jménem David.

Povídali jsme si o filmech a seriálech. Knihy ho nezajímaly, ale to mi kupodivu nevadilo. Užívala jsem si jeho zájem. Pak mě vyzval k tanci. Tiskli jsme se k sobě v pomalých písničkách a já se cítila skvěle. Žádaně. Políbil mě a já se

nebránila. Zřejmě jsem to s koktejly přehnala, ale co, mám narozeniny. Nejvíc mi chutnala Noční laguna, která měla krásně tyrkysovou barvu, moji oblíbenou.

Atmosféra Doupěte přímo nabádala k uvolnění. Podivně lehce jsem slevila ze zábran a sváděla to na oslavu. Radek působil sebejistě, bezpečně a já měla důvěru v kamarádčin nos na lidi. Přesto jsem se po polibku omluvila, že si musím odskočit.

„Řekni mi, ať tě doprovodí domů,“ navrhla Viky. Stály jsme před zrcadlem na záchodcích a upravovaly si líčení. Usmála jsem se při vzpomínce na trénink malování očních linek – mohla jsem z fleku hrát Kleopatru na prášcích.

„Viděla jsem, jak jste se líbali. Využij toho. Samota leze na mozek, víš?“

„Vždyť ho vůbec neznám.“ Proto jsem odtáhla Viky na záchodky. Abych se sebrala a neudělala nějakou blbost.

Viky zmučeně vydechla a promnula si blond vlasy. Uměla to pěkně zahrát. „Víš, co by sis zasloužila? Jani, vím, že se ti líbí. Je v pohodě, neboj. Andy ho zná ze základky.“ Marně jsem vzpomínala, která z holek u našeho stolu je Andrea. Jména si moc nepamatuju.

„Zítřka mi musíš všechno říct, všecičko, jasný?“

Už jsem ani nepočítala, kolik Ohnivců do sebe Viky obrátila. Vyzařovalo z ní tolik energie, jako by uvnitř sebe měla zabudovanou soukromou elektrárnu.

„Nepůjdeme na chvíli ven? Aspoň se tam líp uslyšíme,“ zeptal se mě Radek. Oči se mu leskly, a já přesto kývla. Viky jsem už hodnou chvíli neviděla. Naposledy laškovala se dvěma kluky, kteří měli stejné svítící tesáky jako obsluha.

Venku jsme si s Radkem sedli na lavičku, stála hned u vstupu do parku. Jedním jsem si byla jistá i v podroušeném stavu: do parku mě nikdo nedostane. Radek si pohrával s lahví, kterou vzal s sebou. Koukala jsem před sebe

do ulice a čekala, co bude dál. Zachvěla jsem se a nervózně si natáčela hnědé vlasy na prst. Tady na slova asi nedojde.

Působivě se usmál. „Na co si přijijeme?“

„Co třeba na dnešní večer? Jsou vidět hvězdy.“ Podívala jsem se na nebe a měla přitom pocit, že mám podivně gumové tělo. Hučelo mi v uších.

„Jasně, proč ne.“ Radek pozvedl lahev k přípitku a napil se. Potom jsem si lokla i já, až mi z toho zaskočilo. Zakaš-lala jsem, rudá až za ušima. Už to zase začínalo, moje smůla.

Radek si ke mně přisedl blíž a políbil mě. Hrdlo jsem měla v jednom ohni, takže jsem polibek skoro nevnímala. Brnělo mě celé tělo a moje pozornost by se dala přirovnat k děravému polštáři, ze kterého unikají pírká do všech stran.

Pak mi Radek zajel prsty pod tílko. Sevřel se mi žaludek, ale neodtáhla jsem se. Moje reflexy stály za nic. Na chvíli jsem dokonce měla pocit, že je mi to úplně jedno. Radek však pokračoval. Sunul dlaně k mojí podprsence. Vzápětí zajel i pod ni a v tu chvíli jsem se probrala. Chtěla jsem se od něj odtrhnout, ale nešlo to. Ovládl mě strach. Radek mě nepustí. Nepustí mě! Mám ječet? Škrábat? Brečet?

Najednou mu zavibroval mobil v kapse. Lekl se, uvolnil sevření a já se konečně vyprostila. Nechápat se na mě po-díval. „Co děláš? Myslel jsem, že si trochu užijeme.“

„Já víc nechci. Takhle teda ne.“

Zastoupil mi cestu a mně se málem podlomily nohy. „Teď už je na výmluvy pozdě.“

„Nech mě na pokoji! Budu křičet!“ Moje duše se scvrkla na velikost hrášku. Nikdo tu není. Nikdo mi nepomůže. Jsem blbá, tak strašně blbá.

„To určitě,“ chytil mě za ruku. Kopla jsem ho kolenem mezi nohy a rozběhla se pryč jako o život.

„Au! Ty děvko! Toho budeš litovat!“

Každým krokem mi docházel dech. Za sebou jsem slyšela jeho chraplavý sípot. On mě doběhne! On mě chytí! V očích mě štípaly slzy, v puse mi vyschlo. Jeho nadávky se rozléhaly ulicí. Kousla jsem se do rtu a zrychlila. Plíce mi hořely, ale nedbala jsem na to. Radek měl delší nohy a já mu prostě musela utéct.

Na křižovatce čtyř ulic jsem se chopila šance a schovala se mezi kontejnery. Stál jich tu nejméně půltucet. Skryjí mě. Krčila jsem se na špinavé zemi a ani nedutala. Snad mě neviděl.

Radkovy kroky se blížily. Třásla jsem se jako osika, srdce mi bušilo až v krku. Hypnotizovala jsem plechovku od kokakoly u svých nohou, když se zastavil. Pach moči a odpadků jsem skoro nevnímala. Co chvíli jsem měla pocit, že se rozkašlu. Ulici osvětlovala jediná blikající lampa, jinak se okolí nořilo do tmy.

„Nefungovalo to... do prdele.“ Odplivl si. „Děvka. Měla být mimo...“ šeptal spíš pro sebe. Zněl udýchaně, jazyk se mu pletl. Vzápětí zaskřípal štěrk, jako by Radek vrávorál na místě. Pak se vyzvracel. Zavřela jsem oči a přála si, aby odešel. Aby si mě nevšiml.

Uběhla chvíle, než se sebral a odšoural se nazpátek k Doupěti. Kamínky mu vrzaly pod nohama. Otřásla jsem se, když mi to došlo. On si mě nevšiml! Prostě odešel... Objímala jsem se kolem ramen, abych se tolik neklepala. V očích mě pálily slzy a teklo mi z nosu. Kdybych se nekousla do jazyka, drkotaly by mi zuby.

Nastalo ticho a já konečně vydechla. Hezky pomalu, po doušcích. Bylo jen štěstí, že se Radek nepodíval za každý kontejner. Byl namol, a tak to vzdal. Tělem mi projela úleva, která hladila každý napjatý sval.

Začínala jsem se cítit líp, když vtom mě zarazil podivný šramot, následovaný... zašustěním a plesknutím?

Byl to Radek? Rozmyslel se?

Ticho znovu narušil podivný zvuk. Jako kdyby se něco plazilo štěrkem. Strnula jsem hrůzou. Ozvalo se zasyčeni. Přicházelo snad ze všech stran. Rezovalo mi v hlavě jako ladička. Nohy mi zdřevěněly a já se přitiskla ke zdi ve snaze s ní splynout. Přála jsem si být neviditelná... jen na chvíli... proč to nejde?

Najednou mě tělo přestalo poslouchat. Jako bych zamrzla na místě. Přesně v tu chvíli mě někdo seshora chytil lepkavou smyčkou pod krkem. Lekla jsem se. Oko se utáhlo ještě víc, až ze mě málem vymáčklo život. Před očima mi tančily barevné skvrny. Nemohla jsem křičet, bránit se, prostě vůbec nic.

Během vteřiny někdo doskočil na zem za mnou a zacpal mi pusu dlaní. Zapáchala jako staré ponožky. Útočník měl sílu, chrčel a já si ani nestačila uvědomit, co se to děje. Ve spánku mi narůstal podivný tlak. Náhle jsem nedokázala souvisle uvažovat.

Co to... pomoc...

Ovanul mě zkažený dech. Vzápětí mě probrala bolest na hrdle. Tělem mi projel žár, jako by mě proklál ohnivý šíp a sežehl mě uvnitř na uhel. Někdo mě kouzl! Pomozte mi někdo! křičela jsem v duchu, ale nikdo mě nemohl slyšet. Koutkem oka jsem zahlédla tmavý obrys kožnatých křídel. Větrelec nechutně mlaskal a pevně mě držel.

Ruce i nohy mi znečitlivěly. Vznášela jsem se na obláčku mezi vědomím a nicotou. Zmizela bolest i strach, veškeré myšlenky. Najednou tlak ustal, sevření povolilo a zmocnila se mě slabost. Nevnímala jsem chladnou zemi ani dotěrné vlhko. Vědomí mi zastřela mlha.

KAPITOLA 2

Jana

Minulost se nedá změnit. Jestli jsem si myslela, že kousnutím to skočilo, šeredně jsem se spletla. Úplně mi to obrátilo život naruby. Chaotické myšlenky utálo zaburácení. Zvedl se vítr a profukoval mým oblečením, které sotva drželo pohromadě. Otřásla jsem se zimou. Než jsem se stihla zvednout, spustil se přívalový déšť a během několika okamžiků mě promočil. Z vlasů mi tekla voda a já se najednou chtěla hystericky rozesmát. Možná bych si měla dřepnout do bahna a brečet. Ani příroda není na mojí straně.

Našla jsem si útočiště ve vykotlaném stromě. Zmáčkla jsem se tam jen tak tak, aby mi nepršelo na hlavu, křídla mi přitom tepala bolestí. Pořád to bylo lepší než sedět v bahnitě kaluži a litovat se. Musím se sebrat. Vzpomínky

mi nedaly pokoj. Myslela jsem na svoji rodinu, na Viky. Uvidím je ještě někdy?

Co udělá mamka, když se nevrátím domů?

Nade mnou se rozprostírala bezhvězdná noc. Tělo jsem měla tak ztuhlé, že jsem se chvíli vůbec nemohla pohnout. Svaly mě pálily, hlavu jsem měla těžkou a citlivou na každý pohyb.

Co tu sakra dělám?

Chlad mě donutil vstát. Podívala jsem se na hodinky a zděsila se. Půl čtvrté? Máma mě zabije! Matně jsem si vzpomínala, jak jsem ji den předtím prosila, ať mě večer pustí s Viky ven, jak jsem se dušovala, že jsem zodpovědná.

Rozhodla jsem se najít zastávku veřejné dopravy. To bude můj záchytný bod. Jenže mi bylo tak slabo, že bych se nejrady složila na lavičku a usnula. Nohy jsem měla jako z olova a při chůzi jsem se musela přidržovat zdí. Ještě že mě nikdo neviděl. Připadala jsem si jako opilec, který po několikadenním deliriu vylezl ze škarpy. V nočním autobuse jsem budila pozornost, ale nikdo se ke mně nepřiblížil. Na hlavním nádraží jsem zapadla mezi nocující bezdomovce, než přijel navazující spoj.

Bylo skoro pět hodin, když se mi podařilo odemknout dveře našeho bytu. Šlo to pomalu, v prstech jsem ztrácela cit a hlava se mi motala, jako bych se celou noc vozila na kolotoči.

Co se mi stalo?

Každý sval i nerv v mém těle volal po spánku. Postel moje, kde jsi, když tě potřebuju? Ve dveřích jsem bohužel potkala mamku.

„Jano, kdes byla? Víš, jaký jsem o tebe měla strach? Měla jsi tu být ve dvanáct, a ty přijdeš v pět a ještě takhle ztřískaná!“

Chtěla jsem proklouznout dovnitř, ale mamka mě nepustila.

„Myslím, že bychom si spolu měly vážně promluvit, holčičko. Počkej, co to máš na krku za modřinu?“

Sotva jsem ji vnímala. „Já nevím. Není mi dobře.“

„Tu chvíli to ještě vydržíš. Ukaž mi to... ach, cos dělala? Vždyť tam máš otisk zubů!“ Trásla se vztekem i strachem. Vypadala jako býk, co spatřil rudý šál. Neposlouchala jsem ji, moje vědomí se ztrácelo v mlze.

„Chci spát...“

„Jano, proboha, co je ti? Jano!“ zaslechla jsem mamčín hlas zdálky. Pak už nebylo nic.

„Tak ses nám vzbudila?“ houkla na mě mamka, když otevřela dveře pokoje a já na ni ospale zamžourala. Mračila se a ruce měla založené na prsou. Hnědé vlasy měla stažené do drdolu a na tmavém domácím tričku svítila šmouha od mouky. Vždycky, když byla nervózní, pekla. „Poděkuj tátovi, že jsem nevolala záchranku. Prý že to vyspíš. Pro tvoje dobro doufám, že sis něco nevezla.“

Zavrtěla jsem pomalu hlavou, abych nerozjitřila bolavý krk. Cítila jsem obvaz a cosi příjemně chladivého, co tlumilo bolest. Táta obvykle zbytečně nevyšiloval, a možná jsem ani nakonec nevypadala tak strašně, jak jsem se cítila. Nechtělo se mi vyprávět mamce o včerejšku. To by mě doma zamkla navždycky. Drogy? To sotva. Někdo mě napadl... někdo mě... kousl.

Nebo ne? Že by mi dal Radek něco do pití? Zachvěla jsem se. Vzpomněla jsem si na jeho studené prsty pod mým tričkem, na dech čpící vodkou a na strach, který mě

opanoval, když mě Radek držel. Vyschlo mi v puse. Ne, to jí nemůžu říct.

Dotkla jsem se modřiny a usykla. Udělal mi to on?

Mamka si povzdechla. Uměla si prosadit svou, když chtěla.

„Cos prosím tě prováděla?“

Mlčela jsem. To bych taky ráda věděla. Určitě mě někdo pokousal, na bolest a bezmoc se nedalo zapomenout... jenže: jak se to mohlo zahojit tak rychle? Vždyť bych měla dorazit domů celá od krve... ale na tričku jsem objevila sotva pár kapek.

„Jen jsem chtěla slavit, osmnáct je mi jen jednou za život a...“ Mamka se čím dál víc mračila. „Už nebudu pít, slibuju.“

„To doufám. Jestli se nebudeš kontrolovat, tak tě příště nikam nepustím.“ Pozvedla obočí, čekala, co k tomu ještě řeknu. Nedočkala se. Po včerejšku hodně dlouho nevylezu ven po setmění.

Pak její pohled trochu zjihl. „Jani, ublížil ti někdo? Víš, že mi to můžeš říct.“ Sledovala můj krk.

„Ne, nic mi není, mami. Jen jsem přebrala.“

„Dobře. Odpočiň si, ať jsi do pondělí v pořádku. Školu meškat nebudeš.“

Odešla s ustaraným výrazem a mě znovu pohltil spánek.

Jakmile přestalo pršet, odlepila jsem se od smolou vonící kůry a protáhla se. Za tu chvíli, kdy jsem se tiskla ke stromu zkroucená jako paragraf, mi svaly zatuhly a teď mi v nich nepříjemně mravenčilo. Překřížila jsem ruce přes hrud', abych vytvořila aspoň iluzi tepla. Byla jsem

promočená od hlavy k patě, zuby mi cvakaly a nedokázala jsem se uklidnit. Každý zvuk v náhle tichém lese mi zněl jako výstřel v uzavřené místnosti. Rozhlížela jsem se na všechny strany a co chvíli sebou cukla. Potřásla jsem hlavou a moje mysl jako naschvál rozvíjela několik drastických scénářů, co by se stalo, kdyby mě tu někdo našel.

Dusivé ticho mi připadalo pořád hlubší, ani drobní hlodavci si nehledali cestičky spadeným listím a já se začala cítit jako na ráně. Vždyť mě tu mohl kdokoli uvidět! Zpanikařila jsem, dlaně se mi zpotily hrůzou a už jsem skoro slyšela dětský hlásek: *Mami, podívej, ta paní má křídla!* Musela jsem se schovat, a pokud možno hodně vysoko.

Udělala jsem několik kroků, zavrávorala a raději se hned opřela o strom. Těžiště mého těla se posunulo, pod nohy se mi neustále pletl ocas a křídla na zádech mě převažovala. Zlostně jsem vydechla. V posledních dnech jsem si myslela, že to nejhorší, co mě mohlo potkat po tom kousnutí, byly jen zostřené smysly a větší mrštnost. Nikdy by mě nenapadlo, že se ze mě stane... co vlastně?

Sedla jsem si u paty stromu a snažila se tolik netrást. Polkla jsem. Musela jsem se podívat. Vždyť mám najednou křídla a ocas a ani nevím, jak vypadají. Prudce jsem vydechla.

Můj ocas se mi zdál dlouhý, pokrytý na první pohled tvrdými zelenými šupinami. Opatrně jsem je pohládila a lekla se, když mě zahřály do bříšek prstů. Jak mohou šupiny být teplé?

Pak jsem si všimla řady malých ostnů na hřbetě ocasu – těch, které mi potrhaly kalhoty a poškrábaly nohy. Zdály se velké centimetr nebo dva a jemně se skláněly ke špičce ocasu. Nedokázala jsem z něj spustit oči.

Mám ocas. Já mám ocas. Pořád jsem tomu nechtěla uvěřit, ale cítila jsem ho, mohla jsem se ho dotknout. Byl mojí součástí! Tohle nebyl sen.

Ještě jsem však neskončila. Podívala jsem se vpravo za sebe. Na křídla. Ta mě sem donesla, ať už jsem kdekoli. Jedno jsem roztáhla a prohlédla si ho. Zaskočilo mě, jak ihned poslechlo moji myšlenku. Bylo obrovské, s pevnými kostmi a pružnými blánami. Studovala jsem jeho hnědou barvu, sytou jako tmavý karamel. Cítila jsem každý svůj dotek, jako bych hladila svoji ruku. Připadalo mi to tak strašně divné. Vnímala jsem i pulzující krev protékající drobnými kapilárami.

Uvědomila jsem si, že křídla a ocas nejsou mým jediným problémem. V puse mám něco, co tam předtím nebylo. Ach, moje zuby! Skousla jsem a usykla, když jsem špičkou tesáku zavadila o čerstvý strup na rtu. Dokonce i jazyk se mi změnil. Už nebyl krátký a zaoblený jako dřív. Připadal mi delší, o něco užší a na konci byl rozvětvený.

Mimovolně jsem se roztřásla. Bylo toho na mě moc. Zachvátila mě panika. Jsem to ještě já? Vždyť vypadám jako nějaké monstrum!

Snažila jsem se uklidnit. Byla jsem holka z města, která se nikdy nemusela starat o přežití. Vážně bezva.

Vykřikla jsem a probudila se. Chvilí jsem netušila, kde jsem, ale byl to jen náš pokoj s růžovobílými stěnami a jediným oknem.

Na to, že jsem pořádně nespala, jsem se cítila odpočatě. Sedla jsem si v posteli a zahýbala prsty na nohou. Vypadaly pořád stejně. Možná mi Radek opravdu něco podstrčil

a ve skutečnosti mi nic není. Krk už mě skoro nebolel, stačí šátek a nikdo si ničeho nevšímne.

Zarazila jsem se. Co si to nalhávám. Moc dobře si pamatuju, co se stalo, a jen si to nechci připustit.

Znovu jsem viděla kožnaté křídlo, cítila lepkavou smyčku, co ze mě vymačkávala život. A pak... kousnutí. Chlemtání mojí krve...

Něco nám tu zřejmě běhá v noci po městě a zakusuje mladé holky. Zasmála jsem se sama sobě. Zřejmě už šílím. Jak by se kousnutí mohlo zahojit během několika hodin?

Pomaloučku jsem se postavila a zjistila, že na sobě mám pyžamo. Mamka mě asi převlékla. Motala se mi hlava, ale za několik vteřin jsem stála pevně na nohou. Přesto jsem se rozhodla našlapovat opatrně. Hučelo mi v uších... možná ze ztráty krve.

Došla jsem úspěšně až ke skříni s oblečením, takže to se mnou nebylo tak zlé. Vzala jsem si svoji oblíbenou modrou mikinu s drakem popíjejícím čaj a potom zamířila do kuchyně. Měla jsem šílený hlad.

Ještě že je mamka stejný knihomol jako já, a tak jsem se cestou mohla opírat o knihovny stojící podél celé chodby ke kuchyni. Ona milovala detektivky a já tíhla k fantasy, takže o zaníceném povídání nad novými tituly nemohla být řeč, ale aspoň se na mě nedívala jako na exota, když jsem si ke každé příležitosti přála knihu.

Zamžourala jsem na hodiny v kuchyni, ukazovaly deset ráno. Páni, to jsem spala tak málo? Připadalo mi to jako věčnost.

„Jano, konečně jsi vstala. Je neděle,“ řekla mamka. „Už jsem si myslela, že zaspíš i školu. Neprobudila tě ani ta včerejší bouřka.“

Zhroutila jsem se na volnou židli u stolu a schovala obličej do dlaní. Super, měla bych si připustit, že se z toho nevyližu bez následků.

Martin, můj o čtyři roky mladší brácha, se už ládoval rohlíky a nevěnoval mi jediný pohled. Nacházel se v těžké pubertě, takže bylo vždycky nejlepší vyklidit pole. Nedávno objevil, že existuje něco jako gel na vlasy, takže místo normálního člověka tu seděla přerostlá verze ježka.

„Co bys chtěla k snídani?“ zeptala se mě mamka, pilně připravující dnešní oběd, ale já ji vnímala jen na půl ucha. „Jano, posloucháš mě?“

„Máme rohlíky?“ zkroušeně jsem se na ni podívala. „Dám si tři rohlíky s marmeládou.“

„Nepřeháníš to trochu? Hm, dobře, tak si na ně chvíli počkej. A Jano?“ Zaslechla jsem ji už na cestě zpátky do postele, protože jsem nestála o to stát se terčem drobků, které po mně brácha začal házet. „Chtěla bych se ještě podívat na tvůj krk.“

„Teda, kdybych nevěděla o těch skvrnách, ani bych si jich nevšimla,“ prohlížela si mě s tváří staženou obavami. „Vždyť jsi tam měla otisk zubů.“

V duchu jsem se zachvěla – opravdu se to zahojilo rychle.

„Můžu už jít, prosím?“ Chtěla jsem se celá vydrhnout pod sprchou.

„Jen běž, rohlíky ti za chvíli donesu.“ Mamka vypadala znepokojeně, ale naštěstí to dál nerozebírala. Osprchovala jsem se a po jídle vklouzla s lehkostí pírká do peřin. Cítila jsem se divně, vřelo to ve mně jako v právě probuzené sopce.

Zahleděla jsem se na tyrkysový budík. Svítily tam nuly. Tohle probuzení bylo jiné než včera a především. Jemně jsem procitla, jako kdyby mi našeptával příjemný tichý hlásek, že teď je ten pravý čas. Všude panovala tma, skříně vrhaly na stěny plné filmových plakátů nelichotivé stíny a Martin, můj nedorostlý brácha, spal jako dřevo. Mít tak jeho spánek, tak jsem v ráji.

Venku panovala půlnoc a neznámá síla mě přemlouvala, abych se podívala na nebe za oknem. Potichu jsem našlapovala a huňatý koberec mi to usnadnil.

Pomalou jsem otevřela okno a podívala se na oblohu posetou hvězdami. Bydlíme ve čtvrtém patře a kolem nestály žádné vyšší domy, takže mi ve výhledu nic nepřekáželo.

Mraky pomalu odpluly a ukázaly mi krásu skrývající se za jejich tmavými závěsy. Spatřila jsem měsíc v úplňku, obrovský, kulatý a zářící jemným svitem. Byl nádherný. Jeho bledé paprsky hladily moji kůži a naplňovaly mě energií. Mravenčilo mě z toho po celém těle a nedokázala jsem se odtrhnout. Viděla jsem měsíc v takové podobě, jakou si nikdo jiný neuvědomoval. Tak obrovský, zářivý, pulzující a plný energie. Proč jsem si toho dřív nevšimla?

Ráno jsem se cítila čilá jako po dlouhém spánku, takže mi nic nebránilo v tom připravit rodině snídani – ovocnou bublaninu. Pečení mě vždycky bavilo, ve škole jsem měla hodiny vaření nejraději – zvláště proto, že jsme musely všechny naše výtvary hned sníst. A že to někdy byly lahůdky... Otrásla jsem se při vzpomínce na dietu číslo 4-S, nasazovanou při akutním zánětu slinivky. Jako nutriční asistentka jsem musela uvařit a ochutnat všechny nemocniční diety.

Spokojeně jsem nakrájela teplé kousky buchty a sama si jich dala rovnou pět. Nezasytilo mě to. Kde se ve mně vzal takový hlad? Dala bych si ještě, ale to už by mi neprošlo ani u ospalých rodičů, kteří teprve usrkávali ranní kávu a kakao. Tat'ka byl vůbec podivín, ranního kakaa by se v životě nevzdal, kdežto my s bráchou jsme tohle období měli dávno za sebou. Tat'ka musel vstávat brzy a mamka vstávala vždycky s ním, aby nám nachystala svačiny.

Do školy jsem vyrazila s nezvyklým předstihem. Tajně jsem si zabalila několik kousků buchty, takže jsem musela

zmizet dřív, než si toho někdo všimne. Šla jsem přes park, chladný vánek mě příjemně osvěžil, jen co jsem nastavila tvář vstříc nebi. Divila jsem se, proč jsou kolemjdoucí ještě zabalení do kabátů a bundiček. Okolní barvy se mi dnes zdály sytější. Jemný větřík mi čechral dlouhé hnědé vlasy – nechala jsem si je rozpuštěné, jen prameny vpředu jsem sepnula malou modrou sponkou. Cítila jsem se skvěle. Odted' už budu chodit do školy pěšky.

KAPITOLA 3

Jana

Blížila se noc a já byla pološílená strachy, prokřehlá a hladová. Tenisky mi nasáklly bahnem a dorážela na mě nepříjemná skutečnost, že vůbec nevím, co budu dělat. Nemám jídlo, vodu a už vůbec ne nějaký nůž nebo cokoli, co by mi pomohlo se najíst. Kde to vlastně jsem? Nevěděla jsem, jak teď budu žít nebo co budu jíst.

Z nepříjemných otázek mě rozbolela hlava a já jim chtěla utéct.

Najednou jsem ucítila zvláštní pach, který se šířil okolím. Závan se mi vetřel do nosu, prostoupil mě a uzurpoval si moji pozornost. Voněl tak... omamně. Nadechovala jsem se plnými doušky, jako bych se opájela rajským plynem. Ach... tak úžasně to vonělo.

Odkud to vane?

Kolem mě bylo tolik pachů, které se navzájem překrývaly. Tlející suché listí, nerozvité pupeny na větvích, medově vonící pyl a doteky lesní zvěře na křovinách. Cítila jsem i další věci. V nitru buku se právě probudila sova, vylétla ven, a jakmile roztáhla křídla, donesla se ke mně vůně jejího peří. Úplně mi to zamotalo hlavu.

Otrásla jsem se. Musím se soustředit! Bylo pro mě těžké rozeznat, odkud přicházela stopa, když se mi do toho mísily nuance pachů celého lesa. Tiše jsem postupovala vpřed, napjatá jako šelma na lovu. Vůně sílila a nutila mě k akci, nutila mě ji najít, až se mi z toho chvěly rty. Zapomněla jsem na proměnu, na strach z odhalení i na hlad. Táhlo mě to k sobě jako magnet. Vůně úplně potlačila zdravý rozum.

Rozhodla jsem se vylézt na strom a pořádně se rozhlédnout. Šlo mi to lehce, protože už jako malá jsem se neustále pohybovala ve větvích. Teď jsem si jen musela dávat pozor na křídla, abych se někde nezaklínila. Chvilí jsem váhala a zatínala nehty do kůry. Snažila jsem se odolat mámení opojného pachu. Nešlo to.

Zapérovala jsem, přitáhla si křídla těsně k tělu a přeskočila na vedlejší strom. Někde uvnitř jsem cítila, že to dokážu. Byl to takový hřejivý pocit v hrudi, jako bych to dělala od malička. Pak jsem skočila na další a další strom, až jsem spatřila dva osamělé srnečky.

To je divné, že by mi tak voněli oni?

Zavětrila jsem a jejich pach mě zasáhl tak silně, až jsem měla nutkání skočit na jednoho z nich a zabořit do něj tesáky. Zakručelo mi v žaludku a cosi uvnitř mě vrčelo a nabíralo na intenzitě.

Zarazila jsem se a pevně se chytla větve. Co se to se mnou děje? Proč bych měla chtít zabít to malé mládě? Nervózně jsem zavrčela a lekla se toho zvláštního zvuku. Zápasila jsem sama se sebou. Na jedné straně mi

představa, že bych měla připravit o život nějaké zvíře a pak ho sníst, byla odporná. Na straně druhé: měla jsem hlad. Ukrutný hlad. Nutkání skočit po srnečkovi neustále rostlo. Sakra, tak sladce voněl.

Ne, to nesmím! Moje vůle slábla, ovládal mě hlad. Kručení v žaludku se ozývalo hlasitěji. Šelma ve mně zvítězila a já skočila s vyceněnými tesáky přímo na nicnetušící kořist.

Srnečci si mě všimli a dali se do běhu. Jejich dlouhé nožky se sotva dotýkaly země. Les utichl. Přistála jsem na všech čtyřech a o chlup svoji kořist minula. Zaklela jsem. Můj hlad mě však hnal kupředu. Musím to udělat! Musím je chytit! Vnímala jsem uvnitř sebe vrčení divoké šelmy.

Znovu jsem mrštně vyskočila na nejbližší strom. Cítila jsem jejich strach, nabíjel mě nezkrotnou energií. Přeskakovala jsem ze stromu na strom, jenže moje kořist byla hbitá, až jsem ji na chvíli ztratila z dohledu.

Zahájila jsem poslední pokus. Teď nebo nikdy! Znovu jsem se vymrštila do vzduchu, ale skončila jsem zamotaná ve křoví. Frustrovaně jsem zařvala a zmítala sebou jako moucha v pavučině. Do prdele!

Když se mi podařilo vyprostit se, ulevilo se mi, že mám jen lehce poškrábaná křídla. To byla blbost takhle skákat. Unaveně jsem se opřela o kmen stromu a počítala si odřenyiny. Nadávala jsem a cítila se na nic. Umřu tady.

Les ozil a západ slunce zbarvil listy okolních stromů do barev řeřavých uhlíků, takže se mi na chvíli zdálo, jako by hořely. Povzdechla jsem si, na chvíli lhostejná ke kráse okolní krajiny.

Ještě jsem lapala po dechu, když vtom mě polil studený pot. Jako by mě někdo hodil do kádě s vodou – přesně tak na mě působily moje myšlenky. Vždyť já ho chtěla zabít! Já chtěla toho srnce roztrhat! Odplivla jsem si.

V puse jsem měla hlínu a sama si připadala jako strašák do zelí. Ale před pravdou jsem neunikla. Cítila jsem jejich strach a... líbilo se mi to.

Zatřásla jsem hlavou v domnění, že se rozjitřené smysly uklidní. Nestalo se. Moje instinkty pracovaly na plné obrátky. Proto ty tesáky. Stalo se ze mě zvíře. Co bych udělala, kdybych srnečka chytila? Roztrhala ho na kousky a sežrala. Při té představě se mi zhoupł žaludek.

Jenže moje nové divoké já chtělo lovit, trhat a nažrat se. Ovládalo mě a já byla přímo šílená hlady. Zavrčela jsem a bezmocně udeřila pěstí do země.

Chvíli jsem netečně pozorovala brouky mezi spadlým listím. Bolela mě hlava. Povzdechla jsem si, přitáhla si kolena k sobě a notnou chvíli se jen tak kolébala. Bylo mi úplně jedno, že sedím v bahně, olepená tou hnědou břechkou od hlavy k patě.

Jestli nechci hladovět, budu muset lovit. Otřásla jsem se při představě, že bych se zakousla do syrového masa, že nějaké zvíře naposledy vydechne pod mými tesáky.

Jenže jak ty srnce najít? Měla jsem sice citlivý čich, ale zvěř jsem nikdy nestopovala. Měla bych si vzpomenout na pach srnců. Obklopoval je sladký odér, který mě vábil. Musím ho najít.

Vylezla jsem do koruny nejbližšího listnáče, abych měla lepší rozhled, ale kolem mě bujela jen samá zeleň. Zpátky na zemi jsem se rozhodla vyzkoušet křídla. Chvíli jsem sbírala rovnováhu, abych se mohla rozběhnout. Koutkem oka jsem neustále kontrolovala, jestli tu nikdo není. Prasknutí každé větvičky mě nepřestávalo děsit, ale setmělo se a tma by mi měla poskytnout krytí. Sama jsem zatím viděla dobře.

Jednou už jsem letěla, vím to, i když jsou moje vzpomínky mlhavé, tak proč by to nešlo zase? Zkusmo jsem

zamávala křídly a pořád žasla, jak plynule plnila moje příkazy. Ocas už jsem ustálila, a tak mi nic nebránilo se rozběhnout.

Vyskočila jsem, zamávala křídly a zase těžce dopadla. Sakra! Odřeniny na nohou mě zabořily. Znovu a s větší vervou jsem vyskočila a tentokrát se do blan na křídlech opřel vzduch a vynesl mě vstříc horizontu. Chvíli jsem se krkolomně potácela nad korunami stromů, než se mi podařilo zachytit správný vzdušný proud.

Stoupala jsem vysoko, kůže na křídlech mě jemně brněla, svaly na zádech i hrudi se mi příjemně napínaly. Vzduch mi tu připadal velmi osvěžující. Pořád jsem cítila pachy, které mi splývaly do sebe – svěží trávu, jehličí, vůni zvířat. Jen srnec jsem nezavětrila. Pamatovala jsem si ten pach vůbec správně?

Hvězdy ozdobily jinak zamračenou oblohu a nejspíše na mě pomrkávaly. Zvedal se studený vítr, z něhož mi tuhly prsty na ruce. Snažila jsem se nemyslet na to, že tohle všechno můžu odnést zápalem plic. Chtěla jsem si tuhle chvíli užít. Vítr mi cuchal vlasy a ovíval mi obličej jako hojivý balzám. Zavřela jsem oči a nechala se unášet proudem vzduchu neznámo kam. Na okamžik jsem všechno pustila z hlavy – svoji rodinu i prokletí. Na chvíli jsem se cítila volná jako pták.

Les končil a začínala lidská civilizace – svítící body veřejného osvětlení mě píchaly do očí a vzduch se mi zdál zatuchlejší než před chvílí. Dál jsem se neodvážila. Velkým obloukem jsem se vrátila nad koruny stromů a doufala, že jsem letěla tak vysoko, aby mě nikdo nezahlédl. Svaly se ozývaly na protest a předčily bolavý žaludek. Potřebovala jsem odpočinek... zase. Byla jsem pořádně vyhladovělá a unavená z prvního lovu v životě. Chvěla jsem se hladem i námahou.

Vypadalo to, že půjdu spát s prázdným žaludkem. Doma jsem jedla každé tři hodiny a teď? Doma... vědí už rodiče, co se stalo? Hledají mě? Zatrásla jsem hlavou. Už je nikdy neuvídím... nikdy... Slzy mě studily na tvářích. Byla jsem sama.

Opravdu?

Někde přece musejí být další jako já! Proměnili mě.

Byla jsem rozmrzelá, unavená a tak hladová, že bych se klidně zakousla i do syrového masa. Na úvahy, co jsem zač a co se mnou bude, jsem byla až moc vyčerpaná. Viky by řekla, že jsem vycucaná jako švestka... Při vzpomínce na moji kamarádku se mi srdce sevřelo ještě víc. A zvláště na pravdu, kterou jsem o ní nechtěně zjistila.

Rozhodla jsem se přistát na palouku, kterým protékal potok, ale došlo mi, že to nebude jen tak. Nikdy jsem to nedělala. Ne vědomě. Měla jsem si přistání napřed vyzkoušet!

Klid, to zvládnou. Vyschlo mi v krku. Naklonila jsem se dolů a přitáhla křídla k tělu. Vzápětí jsem je zase roztáhla, až to mnou cuklo. Klesala jsem moc rychle. Ztraceně, takhle se nikam nedostanu. Kroužila jsem kolem dokola, unavená a rozmrzelá.

Vyčistila jsem si hlavu a nechala se vést instinkty. Sklopit křídla, napnout ocas, zpevnit tělo. Odříkávala jsem si mantru: to půjde, to půjde.

Kousek po kousku jsem kroužila nad paloukem a klesala k zemi. Co chvíli jsem se lekla, že klesám moc rychle, a zamávala křídly, což mě zase vyneslo výš. Naštvala jsem se a metodou pokus omyl střídavě svírala a rozevírala křídla. Každé škubnutí bolelo, ale lepší než se zabít.

Zadržela jsem dech, země pokrytá pampeliškami se blížila. Můj stín zakryl drobné keře. Ještě kousek. Kousíček!

Jauvajs! Zaúpěla jsem, když jsem špatně došlápla a kotníkem mi projela bolest. Nic jsem si však nezlomila, to bylo hlavní. Najednou mě ovládla euforie a já se úlevou rozesmála.

Bystrina zurčela přes naplavené kameny. Napila jsem se a omyla si odřeniny, ve kterých jsem měla zažrané bláto. Zaskočilo mě, jak je voda ledová. Napadlo mě, že bych se mohla opláchnout a třeba si vyprat tričko. Prostě něco udělat, a ne se *potácet* na hranici přičetnosti.

Únava však nakonec zvítězila. Vyšplhala jsem na rozložitý dub a usnula opřená o kmen. Takhle o mě aspoň nikdo nezakopne.

Poprvé jsem nepřišla do školy pozdě.

„Čau Jani,“ pozdravila mě Viky. Dnes byla pro změnu sladěná do fuchsiové barvy s jemnými šedými tóny. Věděla, jak se hezky obléct, v tom jsem se měla hodně co učit. „Co s tebou bylo? V pátek si zmizneš a pak máš vypnutý mobil. Trnula jsem nedočkavostí a ty ses na mě takhle vykašlala.“

„Promiň... ehm, šli jsme se s Radkem projít.“ Nechtěla jsem na to vzpomínat.

„A dál? Honem, povídej, přeháněj.“ Oči jí jiskřily a já jen tak tak potlačila vůli být sprostá. Nervózně jsem se poškrábala na ruce a vzdychla. Musím jí to říct, jinak mi nedá pokoj. Na to jsem ji znala moc dobře.

„Stálo to za nic. Byl na mol a osahával mě. Když jsem ho odstrčila, naštvál se a...“ polkla jsem, protože se mi najednou udělal knedlík v krku. Pořád jsem na sobě cítila jeho studené prsty. „Pak jsem radši utekla. Doufám, že už ho v životě neuvidím.“

Viky na mě nevěřičně civěla. „Děláš si srandu? To bych do něj nikdy neřekla.“ Suše polkla a zatahala se za náušnici ve tvaru pŕlměšice. „Pŕsobil normálně, pŕísahám. Měla jsem radost, když jste se dali dohromady.“

Pak zazvonilo a do třídy vešla profesorka Šinková s papíry v rukou. Polil mě studený pot. Sakra, jak jsem mohla zapomenout na písemku z češtiny!

Viky se potutelně zasmála: „Ses zase zapomněla v knize, co?“

Byla jsem v háji. Ani jedna otázka mě neoslovila. Zírala jsem na papír a v duchu si nadávala, že jsem si nedala upomínku do mobilu.

Do konce hodiny zbývalo ještě deset minut, když mi bolestivě zalehlo v uších. Pak v nich luplo a byl klid, jako by se jen vyrovnával tlak. Zatřásla jsem hlavou a přejel mi z toho mráz po zádech. Byla jsem tak napjatá, že když jsem za sebou zaslechla Magdin hlas, odřikávající odpověď na otázku „Vysvětli pojem ztracená generace“, trhla jsem sebou.

Opatrně jsem se ohlédla. Magda vypadala jako vždycy, horečně škrábala perem. Od ní bych náповědu v životě nečekala, ale zapsala jsem to.

Po chvíli jsem zase uslyšela hlas, ale tentokrát od Bány, sedící přede mnou. Zpozorněla jsem. Bára pořád psala, promlouval ke mně ovšem její hlas.

Co to sakra je?

Přestala jsem se soustředit na Báru a náhle jsem uslyšela spousty dívčích hlasů. Šeptaly, jeden přes druhý, až jsem nedokázala rozlišit, který komu patří. Pak mi to došlo – ony si odpovědi jen myslely! Byl to třetí den od kousnutí a já slyšela lidské myšlenky!

Naprázdnou jsem polkla a raději se věnovala otázkám. Hlavně nebudit pozornost a dokončit test. Čím víc jsem se

však soustředila, tím víc hlasů ke mně mluvilo, smály se, nadávaly. I ten profesorčin. Děsilo mě to.

Dopsala jsem poslední větu a odevzdala test. Rozbolela mě hlava, ty hlasy mluvily pořád. Pořád! Nešlo je vypnout, ztlumit, nic.

„Jak jsi to napsala?“ zajímala se Viky o přestávce. „Já blbě, asi budu mít čtverec.“ Kysele se usmála a pustila se do krekrů s nízkým obsahem tuku.

„Asi v pohodě,“ odbyla jsem ji a pokusila se usmát. Sama jsem nevěděla, co se právě stalo, mozek tomu odmítal věřit. Slyším myšlenky ostatních!

Viky se naoko zamračila a nabídla mi krekr. „Tady se někdo učil. Za trest jeden sníš.“

Celé vyučování jsem slyšela vnitřní hlasy svých spolužaček. Stačilo, když na něco silně pomyslely. Bolela mě z toho hlava a pískalo mi v uších, ale nic, co by se nedalo vydržet. Jen kdyby jich nemluvilo tolik najednou. Proč musejí ty holky pořád na něco myslet? Neúnavně vrzaly jako kobylinky.

Tohle nebylo normální. Měla bych to někomu říct? Viky byla sice moje kamarádka, ale bála jsem se její reakce. Určitě by mě měla za cvoka. Nejlepší bude držet jazyk za zuby a snažit se toho moc neslyšet.

Nebo raději dělat, že se nic neděje, že nic takového neexistuje.

Nepomohlo to.

Konečně nastal tělocvik, hodina, u které si moje hlava trochu odpočine. Mám ráda pohyb. Člověk se protáhl, udržoval v kondici a většinou nad ničím nepřemýšlel. Profesorka Mavrová v ruce držela metr. Budeme skákat do dálky z místa.

„Viky, zahrajeme si potom volejbal?“ Potřebovala jsem se rozptýlit, dostat ze sebe nahromaděné napětí.

„Jasně,“ usmála se Viky a dál se protahovala. „To bude zase otrava hrát s ní volejbal, vždyť se ani neumí pořádně strefit do míče. To bych raději skákala do dálky celou hodinu.“

Vikyna myšlenka mě zaskočila. Jasně, nebyla jsem profík, ale strefit jsem se určitě uměla. Snažila jsem se tvářit jako by nic a málem dostala křeč z předstíraného úsměvu. Za běžných okolností bych to stejně neslyšela.

Zařadila jsem se za Viky a čekala, až na mě přijde řada. Zajímalo mě, kolik dnes skočím. Minule se mi podařilo něco přes sto šedesát centimetrů. Můj malý osobní rekord – ráda jsem překonávala sama sebe.

„Sto devadesát centimetrů,“ řekla Lenka a davem proběhlo uznalé mručení. Zamrkala jsem a toporně odešla stranou. Kde se to ve mně vzalo?

„Dobry,“ houkla na mě Linda.

„Dík.“ Nic lepšího mě nenapadlo. Měla jsem pocit, že jsem do toho nedala všechno. Panebože, co se ještě změní?

Viky stála s rukama založenýma na prsou, oči rozšířené jako kočka. „Jak to dokázala?! Dneska je vůbec nějaká divná. Musela podvádět!“

Její myšlenky mi úplně zamořily mysl. Existuje na to nějaký vypínač? Už to nechci slyšet! Viky byla vždycky moje kamarádka a její zášť mě zaskočila. A to všechno kvůli takové maličkosti.

Po zbytek hodiny jsem se ve skákání krotila, ale marně. Prostě jsem se odrazila a najednou to bylo daleko. K čertu!

Na volejbal nám už čas nezbyl a já ucítila Vikynu úlevu. Bylo mi, jako kdyby mě někdo polil ledovou vodou. Jak jsem se k ní měla dál chovat, když jsem slyšela všechno, co si o mně myslí? Byla taková vždycky?

Zazvonilo a já sebou šklubla. Z toho zvuku mě bolely uši a jen silou vůle jsem si je nezacpala.

Převlékala jsem se pomalu. Musela jsem si přerovnat v hlavě, co jsem slyšela od Viky a vůbec celý dnešní den. Bylo toho na mě prostě moc. Čím dál víc mě to děsilo.

Bezmyšlenkovitě jsem si nasprejovala podpaží a ihned se rozkašlala. Oči mi slzely, nemohla jsem se pořádně nadechnout. Kolem mě se chechtala celá třída.

„Copak, stříkla sis to do nosu?“

Nevnímala jsem je a rychle se oblékla. Jejich smích byl jako úder do gongu. Musela jsem zmizet. Všechny holky se mě zřejmě snažily zadusit směsicí deodorantů. Rudá jako rak jsem se vyřítila ze šatny na čerstvý vzduch.

Pořádně se nadechnout se mi podařilo až ve vestibulu o patro níž. Viky ke mně došla s úsměvem od ucha k uchu. „To sis to fakt stříkla do nosu? Vypadalas jako přežralé rajče.“

„Ne, prostě jsem se nemohla nadechnout.“

Bála jsem se dalších schopností. Jako by nestačilo, že jsem mimoděk četla lidem myšlenky, získala jsem přecitlivělý čich, nadměrnou pružnost a lepší sluch. Zoufale jsem zaklela. Neměla jsem se komu svěřit... jsem v tom úplně sama.

KAPITOLA 4

Jana

Chtěla jsem si dát menší oběd. Nepovedlo se. Snědla jsem osm palačinek s tvarohem, až jsem se divila, kam se to do mě vešlo. Dokonce bych si ještě něco dala. Povzdechla jsem si. Můj žaludek se změnil v černou díru. Ještě že to neviděla mamka, měla by zase řeči o tloustnutí. V mládí byla pěkná kulička a jen pořádnou disciplínou se dopracovala ke štíhlé postavě, kterou jsem našťástí zdělila.

Zbytek dne jsem strávila na internetu. Martin měl dneska florbal, takže mě nikdo nerušil. Potřebovala jsem vědět, co se se mnou děje.

Nic. Vůbec nic jsem nenašla. Jak jsem si mohla myslet, že se o tom někdo veřejně rozepíše? Určitě jsem nebyla první, komu se něco takového stalo. Zlostně jsem udeřila do klávesnice, protože moje trpělivost se vypařila. Snažila jsem se nevnímat myšlenky rodičů a nejančít.

Následující den ve škole jsem se pokoušela nebudit pozornost a raději se soustředila na filtrování myšlenek, abych měla chvíli pokoj. Představovala jsem si betonovou zeď kolem mysli, pak cihlovou, jasné bílé světlo. Ale teprve když jsem si kolem sebe stvořila poloprůhledný štít, hlasy se konečně ztlumily.

Tolik ke sledování Star Treku.

Možná za to mohla sugesce. Celý den se mi pak dařilo držet si cizí myšlenky od těla. Aspoň natolik, abych mohla sama přemýšlet.

Mysl ostatních měla zřejmě několik vrstev a já vždycky zachytila jen aktuální myšlenky. Byly hlasité. Někteří jako by uvnitř mysli křičeli – na sebe, na svět, na druhé. Úplně mě to vyvedlo z míry, kolik zášti a nenávisti projevovali nejen sobě, ale i vůči druhým.

Čím víc jsem se soustředila na danou osobu, tím hlouběji jsem se dostala a tím víc jsem toho slyšela. Tajná přání, potlačené city. Připadala jsem si jako vetřelec, ale zvědavost mi nedala pokoj. Cítila jsem, že bych mohla zajít ještě dál a nahlédnout do samotné lidské podstaty a odhalit, cokoli bych si přála. Nechala jsem to být. Stejně si vybrané spolužačky třely čelo – možná jsem byla moc agresivní.

Možná bych jim měla nechat jejich soukromí.

Musela jsem u toho vypadat duchem nepřítomná, protože profesorky po mně několikrát šlehly káravým pohledem. Hlasy zněly tišeji, ale i tak mě z nich bolela hlava. Kdybych slyšela všechny najednou, nemohla bych být mezi lidmi.

Celý den měl drobnou chybu – strašně mě bolely zuby. Všechny. Ještě včera jim nic nebylo a dnes jsem je měla v jednom ohni. K zubaři mě nikdo nedostane. Vždycky slibují, že to nebude bolet, že je to jen povrchové. A pak vrtají až na dřeň. Když mi bylo deset, musely mě držet dvě

sestřičky, aby doktor mohl pracovat. Od té doby jsem si čistila zuby třikrát denně.

Viky nebyla ve škole, nebrala mi telefon a nikdo o ní nic nevěděl. Možná byla někde s Tomem. Pořád mě bolelo u srdce, jen jsem na ni pomyslela. Na její falešné přátelství.

Večer jsem zalezla brzy do postele a očekávala úlevu, ale místo toho mi zády projela agonizující bolest. Kousla jsem se do rtu, abych nevykřikla. Rychle jsem se převalila na břicho a prudce oddechovala. To bylo o fous. Zůstal mi jen třes v rukou a děsem bušící srdce. Jako by mě někdo píchl rozžhavenou jehlou. Pomalu jsem se dotkla zad.

„Au,“ sykla jsem. Kůže byla horká a zdála se mi napjatá. Takhle by to nešlo. Budu muset spát na břicho a doufat, že se ve spánku nepřetočím. Zabořila jsem hlavu do polštáře a snažila se uklidnit hlubokým nádechem a výdechem. Chvěla jsem se. Chtěla jsem to zastavit. Chtěla jsem zůstat taková, jaká jsem. Co když se změním i fyzicky?

Když jsem znovu procitla, dozvuky vzpomínek mi ještě tančily před očima. I kdybych nakrásně zamaskovala křídla, stejně bych slyšela myšlenky a tužby každého člověka. Měla bych se smířit s tím, že se domů nevrátím.

V křídlech mi jemně pulzovalo, jak byla otláčená od kůry stromu. Ptáci trylkovali a vším tu prostupovala magická vůně borovicového jehličí. Zavřela jsem oči a vnímala kakofonii lesního života. Chvíli jsem si myslela, že je to další sen, ale zpátky do reality mě vrátil okamžik, kdy jsem málem sletěla ze stromu.

„Sakra!“ ulevila jsem si, když jsem visela hlavou dolů a rukama křečovitě objímala větev. Nebýt reflexů, spadla bych.

Jakmile jsem sešplhala dolů a uklidnila se z toho šoku, dostavila se žízeň. Hrdlo jsem měla vyprahlé a hlava se mi točila. Promnula jsem si tváře. Bylo načase se sebrat. Jestli tu budu jen sedět a vzteky se plácát v rozbahněné zemi, nic tím nezískám. Jen bych vyplýtvala zbytek sil a pak se musela stydět sama před sebou za svoji slabost. A já si vždycky myslela, že jsem silná.

Osvěžila jsem se v říčce, když tu mi vítr přinesl divný pach – hutný, štiplavý, a přitom vábivý. Ježily se mi z něj chloupky na zátylku, ale něco mě k němu zároveň lákalo. Ten kontrast mě zaujal, jako bych si čichla k aromatickému koření a krvi zároveň. Instinktivně jsem mlaskla, abych si stopu vychutnala – bylo to cosi kovového a štiplavě sladkého. Zvíře ve mně bilo na poplach, ale já setrvala na místě.

Vzápětí ticho prořízlo zakřupání větvičky a lidské hlasy. Musím se schovat!

Vylezla jsem na nejbližší strom. Hlasy se blížily a zněly rozčileně. Zvědavě jsem naplnula uši. Potom jsem zahlédla skupinku čtyř lidí. Nesli batohy na zádech a přelézali drobné skalky, daleko od turistické stezky.

Soustředila jsem se na měnící se melodii jejich hlasů – chtěla jsem slyšet, o čem se baví. Vypadalo to, že se hádají. Probudila se ve mně zvědavost.

„Seru ti na nějaký překvapení! Mně už se fakt nechce přelezát tyhle pitomý skály. Říkals cosi o chrámu. To chceš říct, že to má bejt tady?“ nadával jeden z nich, blondák – nesl krosnu a hodně se pod ní prohýbal.

„Jo, já jsem taky strašně unavená,“ ozvala se dívka, která šla jako třetí. Červené vlasy měla rozježené do všech stran jako dikobraz. „Bolí mě nohy, jsem zpocená jako prase a za chvíli bude večer.“ Vedle ní šla ještě jedna dívka – černovlasá. Zbylí dva kluci nevypadali o moc starší než já.

Nakonec se ozval i ten, který je vedl – čahoun s ohonem hnědých vlasů. „Jen počkejte, až to uvidíte. Budete mluvit jinak. Už je to jen kousek,“ ukázal kamsi nalevo ode mě. „Na druhé straně lesa je sice Slovensko, ale u hranic je malá vesnice, kde se můžem najíst a vyspat.“

„Ale platíš, Maro,“ dodala černovláska.

Ostatní hlasitě reptali, jejich myšlenky mě neúprosně bombardovaly. Zacpala jsem si uši, ale nepomohlo to. Přece to muselo jít nějak zastavit! Jejich pach mě dráždil v nose – lechtal mě a nutil ke kýchnutí.

„Věřte mi, něco takovýho jste v životě neviděli. Vypadá to jako obrovský dračí chrám.“

Hlasy se uklidnily. Oddechla jsem si, protože jsem neměla daleko k tomu, abych spadla ze stromu.

Sledovala jsem je. Samozřejmě s velkým odstupem. Ve smršti jejich myšlenek jsem zahlédla to, co jim chtěl čahoun ukázat.

Drači. Dračí sochy a další skulptury. To jsem si nemohla nechat ujít!

Za chvíli se skupinka skutečně zastavila u vysoké skalní stěny, pokryté lišejníky, keři a zakrslými travinami. Natáhla jsem se co nejvíc, abych přes ně viděla, a spatřila nahromaděné klestí, za kterým byl schovaný nízký vchod. Po jednom vešli dovnitř.

Rozhodla jsem se počkat, dokud skupinka neodejde. Zvědavostí jsem přímo hořela – uvnitř jsou dračí sochy! Co když to má něco společného se mnou? Vždyť mám dračí křídla, ocas... ale připadalo mi, že jsem se zasekla uprostřed proměny. Kůži mi nezdobily šupiny, pořád jsem měla deset prstů, vlasy a lidské tělo. Nevěděla jsem, co ti lidi našli, ale jejich myšlenky byly dost silné na to, abych to nenechala plavat. Aspoň to odvádělo pozornost od mého žaludku, kde jako by se mi s neustále větší důrazností o sebe třely oblázky.

Ze skály vanul zvláštní pach, přesně tentýž, jaký mě zarazil u bystriny. Instinkty mi z něj bláznily, a kdybych se jim poddala, uletěla bych odtud.

Slunce zapadlo, vzduch se ochladil a ukonejšil moje bolavé tělo ke spánku. Větev se mi najednou zdála velmi pohodlná. A oni pořád nevycházeli. Upadla jsem do neklidného snění. Vzpomínky se draly na povrch a já jim v tom nemohla zabránit. Zase jsem prožívala svoji proměnu, zase jsem se cítila jako vlk lapený v těsné kleci.

Dva dny mě sužovaly bolesti. Ležela jsem doma v horečkách a mamka se o mě starala s napjatým výrazem ve tváři. Myslela si, že mám chřipku, a já ji nechtěla ještě víc děsit. Strídavě jsem procítala a upadala do nevědomí, kde mě nic nebolelo. Každý sval i nerv v těle mi žhnul jako knot svíčky. Připadalo mi to horší než chřipka. Co když se nějak měním? Co když se probudím a bude ze mě hnusná oslizlá věc jako ve filmu Moucha?

Třetí den jsem se cítila jako znovuzrozená. Po horečce, bolestech a třasu nezůstalo ani památky. Byla jsem to pořád já, pořád stejná modrooká holka, která ze židle dosáhne akorát nohama na zem. Nic se mi nestalo, kromě ostřejších smyslů a čtení myšlenek. Třeba jsem zbytečně plašila.

Byl pátek a navzdory mamčíným protestům jsem chtěla jít do školy. Měla jsem najednou tolik energie, že bych nevydržela celý den ležet v posteli.

První tři hodiny uběhly jako nic. Myšlenky ostatních jsem si držela od těla, takže zněly jen jako tiché bzučení v pozadí. Zvyknu si.

Potom začala hodina čtvrtá, psychologie. Těšila jsem se na rozbor lidského temperamentu. Musím se přiznat, že mě tyhle hodiny bavily – profesorka nás aktivně zapojovala do výuky a uměla zaujmout. Jenže vzápětí se mi rozechvěly ruce a nešlo to zastavit. Profesorka diktovala zadaný úkol a já se nedokázala soustředit. Mravenčilo mi v prstech a sílilo to. Sotva jsem udržela propisku. V krku mi vyschlo, a tak jsem se natáhla pro lahev s vodou.

Neměla jsem to dělat.

Zády mi vystřelila prudká bolest. Byla tak šokující, že jsem se svalila na zem a narazila si koleno. Vykřikla jsem. Jasně jsem cítila napínající se kůži na zádech. Přestala jsem vnímat okolí. Existovala pro mě jen bolest, pronikající do každého nervu mého těla, až se mi chtělo křičet. Ať to přestane. Prosím! Jako by mi v hlavě bušila kladiva.

„Proboha, Jani, co je ti?!“

Někdo na mě křičel, ale ve zmatku jsem nedokázala rozlišit hlasy od myšlenek. Dlaně jsem si tiskla k uším, pusy mi zaplnila chuť krve. Bolesti mě nutily se čím dál víc choulit do klubička. Pomozte mi někdo, prosím! křičela jsem v duchu. Já už nechci!

Křeče v zádech se stupňovaly, až jsem měla dojem, že mě roztrhají na kusy.

„Karolínó, běž honem pro ošetřovatelku!“ Ten hlas mi nepříjemně rezonoval v mysli.

Třída se mi rozhoupala před očima. Chvěla jsem se jako osika a můj svět vyplňovala bolest. Ostrá a bodavá, jako rozžhavená jehla.

Zařvala jsem a z pusy mi vytekl pramínek krve. Moje špičáky se prodlužovaly, trhaly dásně. Kůže na zádech se natáhla a následně s tichým rupnutím praskla. Ze zad mi vyrazil pár blanitých křídel. Ozval se kovový zvuk padajících židlí, někdo pronikavě zaječel.

Nevěřicně jsem zírala na krví potřísněné linoleum.

Křídla, já mám křídla!

Chvěla se. Jejich tíha mě nepříjemně převažovala do strany.

Spolužačky se tiskly k protější zdi. Byly cítit čímsi štiplavým, dráždilo mě to v nose. Proč mi nikdo nepomůže? V duchu jsem se modlila, ať to skončí. Prosím, ať už je konec!

Nikdo mě nevyslyšel.

Vzápětí se mi vystupňovala bolest v bedrech. Bezhlesně jsem křičela zoufalstvím. Ozvalo se vlhké lupnutí a zaplavila mě tak velká úleva, že jsem se sesunula k zemi. Prudce jsem oddechovala. Už je konec?

O nohu se mi otřel šupinatý ocas a myšlenky se mi s konečnou platností zasekly ve smyčce: tesáky, křídla, ocas, tesáky. Pak mě pohltily instinkty šelmy. Hřejivá síla uvnitř mě otupila bolest i zmatek. Nezbyl prostor pro myšlenky ani strach. Zůstalo jen zvíře. Zvíře zahnané do kouta.

Zavrčela jsem a vycenila tesáky. Nepřítel bylo víc.

Chytí mě... spoutají mě... zabijí mě!

Než mě někdo mohl zastavit, vrhla jsem se k otevřenému oknu a bez váhání skočila do ulice. Pak existoval jen vítr, chladný a konejšivý. Unášel mě do bezpečí.

KAPITOLA 5

Jana

Tlumeně jsem vykřikla a málem znovu sletěla ze stromu. Srdce mi bušilo jako splašené. Ještě pořád jsem měla před očima vyděšené pohledy svých spolužaček, ještě pořád jsem cítila prudký vítr, škubající mými křídly, když jsem poprvé letěla.

Všechno zapadlo na svoje místo, nic nezůstalo skryto. Hrdlo se mi sevřelo. Proměnila jsem se ve škole a utekla jako raněné zvíře!

Uslyšela jsem jakýsi hluk. Partička mladých lidí opouštěla skálu a potácela se od jednoho stromu k druhému. Nejspíš se něčím sjeli. Loudali se pryč opačným směrem, než kudy přišli.

Nastala moje chvíle.

Jen to tam prozkoumám a vrátím se k potoku uhasit žízeň. Třeba bych to tam mohla použít jako úkryt? Když

mladí odkráčeli z dohledu, slezla jsem ze stromu a plížila se k jeskyni. Byla dobře ukrytá, náhodný chodec by si vchodu nemusel všimnout. Rozhrnula jsem křoví a objevila skrytou puklinu širokou tak na délku paže. Opatrně jsem nahlédla dovnitř a spatřila schody mizející ve tmě. Schody? Zamrkala jsem a ony tam pořád byly. Jednotlivé stupně vypadaly ohlazené.

Vešla jsem a ovanul mě zatuchlý vzduch. Každým krokem se do mě vkrádal strach, zahnízdil se mi na páteři, až mi z toho tuhla křídla. Pak schodiště vyústilo do chodby a já sotva viděla svoji ruku, kterou jsem se přidržovala stěny.

Najednou prostor zalilo mdlé světlo, jasnělo pomalu, jako by nikam nespěchalo. Lekla jsem se, ale nikdo tu nebyl. Jen kousek ode mě zářily bledé krystaly velké jako pěst. Vězely v kovových stojanech, až do výšky mých očí. Neprojasnily celou chodbu, ale pomohly mi rozeznat detaily.

„Páni,“ užasla jsem, jako bych se ocitla v zapomenutém chrámu. Vysoký strop měl naznačené žebroví a na stěně vedle mě se skvěl reliéf. Napřed jsem si všimla drápů, pak šupinatého těla a nakonec mi svit odhalil obrovskou tlamu s ostrými zuby. Uskočila jsem, protože drak vypadal jako živý, jen mě sežehnout plamenem. Prsty jsem obkroužila jednotlivé šupiny a vnímala každou jejich nerovnost a rýhu. Nic krásnějšího jsem ještě neviděla. Obdivovala jsem propracované detaily a nevnímala chlad čišící z útrob skal.

Chodba mě zaujala na první pohled. Její zdi zdobily tisíce květů tak malinkatých, že jsem je málem přehlédla. Šero mi v pocitu bezpečí moc nepomáhalo – viděla jsem jen kousek před sebe, ale zvědavost byla silnější. Kdo by si s tímhle dával takovou práci, kdyby to nic neznamenalo?

Ve vzduchu visela ta podivná vůně, ale nikdo tu nebyl, tak proč se nepodívat dál? Po několika krocích od světelných kamenů však jejich záře pohasla. Zatrnulo mi, až jsem škusbla křídly, a na zádech mě zastudil ledový pot.

Něco tu na mě skočí a sežere mě to!

Pak jsem si dodala odvahy a znovu vykročila vpřed. Jako zázrakem se kousek ode mě probudily další dva krystaly. Ulevilo se mi jako nikdy.

Řekla jsem si, že prozkoumám jen začátek chodby, nepůjdu daleko. Byla to samozřejmě výmluva, která měla umlčet pud sebezáchovy. Krystaly stály deset kroků od sebe. Další reliéf na stěně zobrazoval kruh šelem v nadživotní velikosti – na vrcholu držel drak, vpravo od něj byl škorpion, následoval pavouk, medvěd, panter a had. Vnitřek kruhu tvořilo podivné písmo. Ať tohle místo patřilo komukoli, dal si na něm záležet.

Na prvním rozcestí jsem se zastavila a zaváhala, kudy se mám vydat. Rovně, doprava, nebo doleva? Zkusila jsem jít vpravo, ale tma byla neprostupná jako inkoust. Vrátila jsem se a tentokrát si vybrala prostřední cestu, po několika krocích jsem si ovšem musela zacpat nos. Smrad, který se nesl z chodby, mě přímo dusil. Přejel mi z něj mráz po zádech.

Najednou jsem před sebou uslyšela vrčení a spěšné kroky. Naplnula jsem uši a ani se nepohnula. Nic víc se však neozvalo. Rychle jsem se vrátila na rozcestí a zmizela v chodbě bez světla. Dlaň jsem si tiskla na ústa, abych ani nemukla.

Nastalo dusivé ticho. Možná to tu někdo hlídal, možná bych měla zmizet, dokud to jde. Nebyli to ti lidé? Ne, viděla jsem je odejít. Pomalu jsem se nadechla a naprázdno polkla. Nepronikly ke mně lidské myšlenky, takže chrám musel patřit okřídleným bytostem, jako jsem já.

To vědomí mě rozechvělo. Jistě, přece jsem si nemyslela, že jsem jediná svého druhu. Ale chtěla jsem se s nimi vůbec potkat? Jedna část mě křičela: ano! Jenže obezřetnější část mého já mě varovala: jsem tu sama, bezbranná, polonahá.

Chtěla jsem se vrátit na povrch, ale pak mi znovu zakručelo v břiše. Pořádně. Objala jsem se kolem pasu a snažila se nemyslet na bolest z hladu.

Mohly by tu být zásoby.

Ty bytosti musely něco jíst. Děsila mě myšlenka, že by mě našly, ale hlad byl větší. Přerostl strach i svědomí bijící na poplach.

Na rozcestí jsem se vydala vlevo. Když jsem se plížila chodbou, tajil se mi dech. Křídla se mi chvěla napětím a částečně se rozevřela. Raději jsem je znovu přitiskla k zádům. Ocas mi bezděky švihal ze strany na stranu, než jsem ho taky zkrotila.

Zastavila jsem se u vchodu do místnosti a větrila. Do nosu mě praštil zápach krve a cosi kyselého. Zašklebila jsem se. Pižmo, prach a staré kameny. Tady nic nebude... ale co ta krev? Možná to byl opravdu sklad. Poslední stojan s krystaly stál patnáct kroků za mnou a bledl. Během chvíle pohasl. Ztuhla jsem jako kus dřeva.

Ale no tak! Nebudu tu stát jako vyděšený králík. Sotva jsem však udělala krok vpřed, rozžalo se další světlo. Napřed stejně mléčné jako u krystalů ve stojanech, ale pak se rozjasnilo. Modrobílý a oranžový kámen tvořily sousoší osvětlující celý vchod do místnosti. Připadalo mi, jako bych se dívala na vodní gejzír a nezkrotný plamen ohně. Dohromady tvořily klenbu.

Oněměla jsem úžasem. Dotkla jsem se prstem modrobílého kamene a hned zase ucukla. Byl studený a drsný. Zato oranžový páčil, jako bych se dotkla žárovky, a připadal mi mastný jako sůl.

Nadechla jsem se a opatrně vstoupila do místnosti, jako bych čekala, že mě něco zastaví.

Nic se nestalo.

Ušklíbala jsem se pro sebe – mám prostě přetažené nervy. Rychle to tu prohledám a mizím pryč. Už opravdu.

Šero ustoupilo, ačkoli u stropu rozlehlé síně byl jediný světlík. Možná za to mohly světlé sloupy zdobící místnost. Zdálo se, že vydávají tlumenou záři. Moc mě to neuklidnilo.

Šla jsem hlouběji a poslouchala chvějící se ozvěnu svých kroků. Rukama jsem se objala. Ze sloupů na mě shlížely sochy zvířat v nadživotní velikosti, oči měly jiskřivé, jako by zvířata zamrzla ve chvíli, kdy zavětrila kořist. Podívala jsem se přímo před sebe a zarazila se. V čele místnosti, na vyvýšeném pódiu, stála vysoká socha černého draka. Tlamu měl plnou ostrých zubů a jeho oči se v přítmí rubínově leskly. Drápy svíraly meč namířený kolmo dolů.

Šla jsem k němu jako omámená. Musel mít snad deset metrů. Procitla jsem, až když jsem stála u pódia, kam vedly tři schody. Drak klečel, křídla měl napůl roztažená a na hrudi měl vyrytý zvěrokruh, tentýž, jaký jsem viděla v chodbě.

Můj pohled sklouzl na dlouhý, skoro metr vysoký stůl. Pach krve a hniloby zesílil, až se mi z toho rozhoupal žaludek. Co to tu tak... Ksakru! Vždyť je to obětiště!

Povrch obětního stolu hyzdily rýhy, škrábance různých velikostí a zaschlé tmavé skvrny. Někoho tu nedávno zabili! Třeštila jsem oči a nohy se mi roztráslly ještě víc. Měla jsem co dělat, abych s křikem neutekla pryč, ale nakonec jsem odhodlaně zařala zuby. Tady zásoby tedy nebudou.

Sestoupila jsem z pódia a pohled mi padl na barevné stěny. Malování draci různých druhů, mláďata, zbraně

a spousta ohně. Co to tu dělá? Dokonale mě to probralo z počínající paniky.

Nervózně jsem zaklela, neměla bych se tu už zdržovat. Jenže to vypadalo na nějaký příběh. Třeba bych se konečně něco dozvěděla, cokoli.

Byla to jemná mozaika.

Doběhla jsem ke vchodu, kde by podle mého příběh mohl začínat. Trefila jsem se. Obraz ukazoval hnědou dračici se čtyřmi mláďaty. Černé sedělo nejdál od matky. Pod výjevem někdo vytesal písmo. To jsem si mohla myslet. Podivné zašlé znaky mi nic neříkaly.

Podívala jsem se níž, byla tam vytesaná další písmena, ne tak složitá a úhledná. A co mě šokovalo nejvíc: byla česky.

Aniž jsem věděla jak, začetla jsem se do příběhu.

Psalo se tam, že v dračí říši se narodilo černé mládě. Tahle barva znamenala šílenství a zvrácenost. Drače odsoudili dřív, než se naučilo samo lovit. Dostalo jméno Zevran – ztracen ve tmě. Obraz po obraze ukazoval drakův život plný předsudků. Jeho magie byla silná a jen tak některá se jí nevyrovnala. Bojoval za dračí říši celou svojí duší, aby dokázal, že není šílený. Nechal se ovládat mocnými.

A pak byl zrazen.

Jeho vyvolená, bílá dračice Manira, se zaslíbila Reshaqovi, ohnivému drakovi, dědici trůnu. Oddala se dračí říši. Černí draci nesměli mít majetek, nesměli milovat, nesměli si zvolit životního druhu.

Zevran konečně prohlédl, dračí společnost ho znechutila. On byl přece lepší než oni, byl silnější, a pokud pro něj neměli místo v tomhle světě, stvoří si vlastní. Nazval se Temným drakem a pod zástavou černého drápu sjednotil odpadlé a zhrzené draky. Chtěl pokořit Reshaqovu říši. Zatemnilo mu to mysl, jediné, co pro něj existovalo, byla výhra.

Jenže podcenil sílu ohně.

Po staletých bojích přišel o vládu nad všemi podmaněnými světy. Jeho přívrženci se rozutekli nebo zemřeli. Temný drak však přísahal, že kousek po kousku zničí všechno, co Reshaq kdy miloval. Dokonce i jeho děti, potomci Věčného ohně, zjistí pravdu o svém stvořiteli. A proto následně vnesl pravdu do srdcí veškerého ješterstva na Rhese, aby zjistili, komu se klaní. Reshaq kázal řád a poslušnost na úkor vlastní přirozenosti. Nutil je přizpůsobit se lidem místo toho, aby jim vládli.

Nakonec se Zevran zmocnil i bílé dračice Maniry a násilím spojil jejich duše v jedno. Od té doby už nebyl čistě černý, ale měl po těle bílé proužky. Hlídal si Maniru na každém kroku, poloprůhlednou dračici bez vlastní vůle. On vládl noci, ona byla zasvěcena měsíci a svitu hvězd. Nikdy nespocíne, nikdy se už nesetká s Reshaqem.

Na poslední mozaice byl znepokojivý obraz okřídlených bytostí, vypadajících podobně jako já. Jen byly černé a... kolem nich ležela roztrhaná lidská těla. Zírala jsem na detailní výjev krvavých jatek, na oheň spalující krajinu, a rozklepala se.

Pak jsem si přečetla poslední část příběhu.

Legenda pravila, že až se dva dračí světy přiblíží na dosah a předivo realit bude tenké jako blána na křídlech, probudí se Zevran z tisíciletého spánku. Snese se na zem v podobě rudých blesků a černého ohně, který posílí jeho věrné. Nastane Doba temna, Věk krve a strachu.

Ustoupila jsem od zdi. Tak tohle bylo děsivé. Kam až vedla posedlost zaměněná za lásku. Když jsem zvedla pohled zpátky k drakovi, strnula jsem úlekem. Jeho oči rudě plály, jako by se Zevran měl probudit. Vyděšeně jsem klopytala k východu, ale zarazila mě směsice hlasů a kroky. Ozval se chrčivý smích a podivné cinkání kovu.

Sakra, oni míří sem! Černokřídlí démoni, jako z toho příběhu. Obětují mě drakovi!

Musím se schovat, a to rychle.

Drak. Měl roztažená křídla, možná mě skryjí. Rychle jsem doběhla k soše a vylezla jí na záda. Kámen místy lepil, ale to mě nezastavilo. Ostny a výstupky mi šplhání usnadnily.

Čekala jsem usazená na drakově hřbetu, křídla těsně složená na zádech. Tvář jsem přitiskla ke kameni, aby ze mě nebyl vidět ani vlásek. Mělce jsem dýchala a po tvářích mi stékal pot. V duchu jsem si pořád šeptala: prosím, prosím, ať mě nenajdou!

Kroky se zastavily na prahu místnosti. Slyšela jsem něčí těžký dech. Pozvedla jsem hlavu, abych zjistila, co nebo kdo to je. Třeba to vůbec nejsou démoni, třeba se děsím zbytečně.

Spatřila jsem ramenatého muže s dračími křídly, černými jako noc. Napůl je rozevřel a zase složil, jako by se nemohl rozhodnout, co s nimi. Byl oblečený ve stejně tmavé suknicí po kolena a ramena mu halil plášť. Všimla jsem si, že na kůži má vlnité šedé pruhy. Kromě tváře s přeraženým nosem měl ty pruhy všude.

Muž se podmračeně rozhlížel, věřil kolem sebe jako pes na stopě. Zatraceně, ucítil mě? Pak se otočil zpátky do chodby, cosi zařval a já spatřila jeho tesáky. Rázně vykročil k dračí soše a mně se rozbušilo srdce děsem. Ne, ne, ne! Jde si pro mě! Přitiskla jsem se k soše, co nejvíc to šlo.

Se zavřenýma očima jsem čekala na chvíli, kdy mě ten muž strhne na zem a zakousne se do mě. Zadržovala jsem dech. Nebylo kam utéct! Stálo mě veškeré síly nevzlyknout.

Jenže se nic nestalo, nikdo na mě nesáhl.

Suše jsem polkla, protože mi strachem vyschlo v puse. Znovu jsem se podívala škvírkou mezi drakovým krkem